

BINE TE-AM GĂSIT!

*(*Ăsta-i doar un mod mai fisticău de a spune „Salut!”)*

Crezi în magie? Hei! Da, cu tine vorbesc. Ce zici? Crezi în magie?

Dacă semeni câtuși de puțin cu băiatul din această carte, s-ar putea să spui că nu. Dar eu te asigur că peste tot în jurul tău există magie. E adevărat. Nu mă crezi? Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu vezi magie!

ee
ee
ee

Vezi ce-am făcut? Eu... eu *sunt mag...*

(Nu te poți opri din râs? Hai, că n-am fost chiar așa de caraghios, nu?)

Dar să fim serioși o clipă.

Magia poate însemna, pentru oameni diferiți, lucruri diferite. Pentru unii, înseamnă să scoți un iepure din joben, sau să tai pe cineva în două cu fierăstrăul și pe urmă să-l lipești la loc (dacă ai noroc). Pentru alții, e magică o zi răcoroasă de toamnă, ori îmbrățișarea blândă a cuiva drag. Pentru mine, pot fi magice o poveste, un joc, o ghicitoare sau o surpriză care mă lasă cu răsufierea tăiată, încât nu pot să zic nici mălc.

Vezi tu, magia apare în toate formele, mărimile, culorile, gusturile, mirosurile și senzațiile. Magia poate avea până și formă de carte – chiar cartea pe care o ții acum în mână, cine știe. Sau nu. Nu vreau să mă grăbesc.

Uneori, însă, poate îți amintești mai greu să cauți magia din lume, exact ca băiatul din această carte. Poate ești prea ocupat să învârți vata de zahăr pe băț, sau îți distrag atenția păsările care îți se așază pe pervazul geamului, sau ai obosit făcând ordine în pod și nu mai ai putere s-o observi, dar te asigur eu, magia *chiar* există. Trebuie numai să știi încotro să te uiți după ea. (Folosește-ți nasul! Sau limba! Sau ochii! Sau creierul!) Iar uneori, desigur, o poți face chiar tu să existe.

Ți-ar plăcea să înveți magie? Mă gândeam eu! Foarte bine. Repetă după mine: *SIM SALA BAM!*

Nu te supăra, nu cred că ai spus într-adevăr formula asta cu voce tare. Te rog. Repet-o. După mine: *SIM SALA BAM!*

Mai tare: *SIM SALA BAM!*

Excelent! Te dovedești un elev bun.

Acum, dă pagina...

Neadaptării Magici

STAI PUȚIN, STAI, STAI... STAI AȘA... OPREȘTE-TE!

Ce prost sunt! Cred că m-am hipnotizat singur, cu toate *e*-urile de mai devreme. Aproape că am uitat un ultim lucru, extrem de important, înainte să pătrundem în miezul poveștii noastre magice. (Să bată tobele, vă rog!) Întâi de toate, *eu* trebuie să-ți explic...

GUM SĂ...

citești această carte!

nu-ți pot spune tocmai eu, la urma urmei, când sau unde să citești cartea: o poți citi în autobuz, în avion sau într-un car cu fân. Ai putea-o citi în timp ce îți perii dinții, îți perii părul, sau perii blane iepurașului tău de engora. (pentru că ai un astfel de iepuraș, așa-i?) ai putea-o citi în pat, sub pat, sau chiar levitând la câțiva centimetri deasupra patului. dacă ai chef, o poți citi pe dos în oglinda din baie, cu susul în jos sau cu josul în sus.

nu, nu-ți pot spune unde și când s-o citești și în mod clar nu-ți pot spune nici cum. o poți citi cu ochii deschiși sau o poți citi cu ochii închiși (se poate și așa, să știi). o poți citi de la dreapta la stânga în oglindă sau și-o poate citi altcineva cu voce tare. Poate chiar și se va putea să formezi o frază din ultimele litere ale unor

cuvintE. și cu Siguranță vei dori să afli ce mesaj formează
toaTE majusculele dintr-un anumit subcaPitol (e plăcut
să ai de ales, păi Nu?)

mai important decât orice este să înțelegi că în
această carte sunt și lecții De magiE (și că uneori se
mai scrie și karte, cu k de la kilogram). citește capito-
lele cărții propriu-zise și vei găsi în ele o poveste plină
de aventură, suferință, înflăcărare și buCurie (nu nes-
părat în oRdinEa asta). citește despre cum se pun la
cale momenTEle magice (adică acele capitole speciale
strecurate din loc în loc) și ele te vor ajuta să descoperi
secretele Apariției pe scenă ca MagiciAn.

dacă citești ambele tipuri de capitole la rând, S-ar
putea să exClami „uaU!”, pentru că vei descoperi o
aveNtură și vei învăța magie în același timp. ca Să te
distrezi și mai bine, Îmi dai voie să-ți propuN să citești
cartea în ambele feluri?

să știi că secrEtele mAGicienilor trebuie împărtășite,
trebuie transmise mai departe, astfel încât generațiile
viitoare să poată înfăptUi isprăvi încă și mai uimitoare
și mai INdrăznețe. de aceea-ți le destăinui și eu ție! am
doar o rugăMInte: ține secrete aceste Secrete. nu le
spune prietenilor tăi sau prietenilor prieTEnilor tăi. nu
le folosi ca să păcălești vecinii. nu le stRige în gura mare
de pe acoperișuri. ascultă ce-ți Spun și crede-mă: cel mai

grozav și mai prețios nUmăr de magie este să Transformi
o încruntătură într-un zâmbet. te simți mult mai răsplătit
decât atunci când îți iese înveRs!

pfui - ce mai bat apa-n piua... hei să plonjăm în carte.
ești gata?

nEmaipomenit!

Citește mai departe...

----- ! -----

UNU

În întunericul unui depou feroviar, undeva la marginea îndepărtată a orașului, din ceața groasă se ivi o umbră. Silueta se uită o dată înapoi, apoi o luă la fugă și traversă în goană mai multe rânduri de șine pustii de cale ferată.

Acum, în caz că semeni câtuși de puțin cu mine, s-ar putea să tresari, imaginându-ți umbra unei siluete omenești ivindu-se noaptea și pe ceață dintr-un depou aproape părăsit, luminat doar de niște felinare de pe străzi îndepărtate. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Nu era decât un băiat slăbănog pe care îl chema Carter Locke.

Dacă ar fi să te îngrijoreze cineva în acest moment, mai bine te-ar îngrijora bărbatul care vine nu departe

în spatele băiatului – adică bărbatul care îl urmărea pe Carter prin depou și zbiera:

— Carter! Întoarce-te imediat! Nu fugi de mine, băiete! Nu-ți fac niciun rău.

Mințea. Bărbatul chiar avea intenții foarte rele în ce-l privea pe Carter.

Din fericire, Carter știa și el asta. Așa că își luă picioarele la spinare, strânse zdravăn geanta petrecută peste umăr și iscodi întunericul cu privirea să vadă care garnitură de tren o lua *face-face* pe șine spre ieșirea din depou. Șuieratul unui tren îi sparse timpanele, iar Carter se împiedică de o șină.

Țăcănitul metalic bine cunoscut se auzea de la câteva linii de cale ferată mai încolo. Se pusese în mișcare un șir de vagoane ruginite, dar colorate, care prindeau viteză și alungau ceața. Carter le vedea deja bine. Sări peste șine și alergă să ajungă trenul din mers. Din depou continuau să iasă vagoanele unele după altele. Roșu, albastru, galben, mov, și mai roșu, negru, portocaliu, încă și mai roșu.

Trenul colorat îi aminti lui Carter primul truc magic pe care îl văzuse vreodată: o mână se apropiase cu blândețe de fața lui și îi scosese din ureche o batistă roșie de mătase, de care era înnodată una galbenă, de care era înnodată una albastră, de care era înnodată una verde, și așa mai departe, și așa mai departe, și mai departe și mai departe. Era una dintre puținele amintiri pe care le avea Carter despre tatăl lui.

Băiatul își pipăi instinctiv geanta, de parcă voia să se asigure că micuța cutie de lemn mai era încă înăuntru. Era.

Neadaptajii Magici

Alergă în paralel cu trenul, uitându-se atent la fiecare vagon după un loc unde să se urce. În spatele lui se auzeau pași scrâșnind pe pietriș. Pe urmă bubui o voce aspră, nemiloasă:

— Carter! Nici să nu te gândești să sari în trenul ăla!

Toată alergătura de până atunci nu-l sleise de puteri pe bărbat, care se auzea chiar mai aproape decât înainte – parcă era exact în spatele lui.

— Am ochi și urechi în toate orașele de-aici până în Timbuktu! N-ai să scapi niciodată! Mă auzi? *Niciodată!*

Carter încercă să nu se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă îl prindea bărbatul. Se concentrează, în schimb, asupra locomotivei. Pe roțile grele de sub ea, când alunecau pe șine, sclipea lumina. Problema cu trenurile este că sunt făcute din metal și fiecare vagon cântărește de-adevăratalea o tonă, dacă nu mai mult. Iar după ce se pun în mișcare, se mișcă repede. Dacă cumva Carter se apropia prea mult și pășea greșit, totul se termina definitiv.

Acum trecea pe lângă el un vagon galben-viu. *Galbenul* îi aminti lui Carter de o pasăre pe care o văzuse închisă în colivie, în vitrina unui magazin cu animale de companie. Oare păsările nu aveau menirea să zboare libere? Carter luă galbenul drept un semn că acesta era vagonul în care trebuia să se urce, cel care urma să-l ducă departe de-aici. Scara vagonului tocmai trecea pe lângă el.

Pentru unii, să sari într-un tren aflat în mișcare poate că ar fi fost ceva de speriat, dar Carter făcuse asta de atâtea ori, încât i se părea la fel de la îndemână ca scosul unei monede din spatele urechii cuiva sau ca amestecatul unui pachet de cărți de joc cu o singură mână.

Din nefericire, însă, și pentru bărbatul care îl urmărea pe Carter săritul în tren era la fel de ușor. Când să apuce Carter scara, bărbatul îi înșfăcă geanta de umăr și îl trase la pământ.

— Nu! strigă Carter.

Căzură amândoi pe pietriș și se rostogoliră pe lângă roțile vagonului galben, care continuau să bubuie pe șinele subțiri — *te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc,*

te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc – ca un ecou al bătăilor inimii speriate a băiatului. Nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă trenul acela pleca fără el.

Carter nu se opri din mișcare. Își răsuci corpul până când rostogolitul se transformă într-o tumbă. În timp ce se arcuia, Carter smulse geanta din strânsoarea bărbatului, apoi își înfipse picioarele în pietrișul mișcător și sări spre ultimul vagon al trenului. Din spatele acestuia cobora o scară, pe lângă o ușă deschisă. Carter apucă cu mâini iuți ultima treaptă, ținându-se de ea cu toți mușchii încordați. Pe urmă se trase în sus pe scară, ridică picioarele, și iată-l agățat de spatele trenului care gonea acum cu toată viteza.

După ce își trase sufletul, urcă scara până sus și se așază pe acoperișul vagonului. Vântul îi ciufulea părul în toate direcțiile. Din față, trenul șuieră iar.

Carter se uită în urmă și îl văzu pe bărbat căzut în genunchi lângă șine, strigând în noapte cu brațele ridicate de furie, până când se transformă rapid într-un punct și dispăru în întunericul depărtării. Carter făcu din mână în semn de rămas-bun. Spre oraș. Spre doamna Zalewski. Și spre bărbatul care îl urmărea – deși, dacă ar fi fost cu puțință, Carter ar fi ales să-i dorească aceluși bărbat *rămas-rău*.

Soarele tocmai răsărea, iar cerul devenea minunat de albastru. După o vreme, zgâlțâitul și scârțâiturile zgomotoase și bine cunoscute ale trenului potoliră inima lui Carter și îi provocară un căscat. Cobori pe scară și intră în vagon. Înăuntru erau sute de cutii stivuite pe paleți de lemn. Carter se lăsă să cadă lângă una dintre stive, își aranjă geanta sub cap, pe post de

NEIL PATRICK HARRIS

pernă, apoi îl fură somnul, visând despre speranță, soartă, predestinare și aventură, precum și, o dată sau de două ori, în trecut, despre posibilitatea ca magia să existe.
